

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **EFE cz, s. r. o.**, se sídlem Ostrava – Stará Bělá, Blanická 834/140, zast. JUDr. Markem Steinerem, advokátem se sídlem Brušperk, Fryčovická 146, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 219, proti rozhodnutí předsedy Českého telekomunikačního úřadu ze dne 30. 1. 2015, č. j. ČTÚ-540296/2014-603, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2015, č. j. 10 A 52/2015 – 20,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2015, č. j. 10 A 52/2015 – 20, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného usnesení Městského soudu v Praze, kterým tento soud odmítl jeho žalobu proti rozhodnutí předsedy Českého telekomunikačního úřadu ze dne 30. 1. 2015, č. j. ČTÚ-54 296/2014-603, jímž byl zamítnut stěžovatelův rozklad proti usnesení Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro severomoravskou oblast, ze dne 21. 7. 2014, č. j. ČTÚ-42 194/2014 -638/III. vyř. – ChM, a toto usnesení bylo potvrzeno. Uvedeným usnesením bylo rozhodnuto o námitce stěžovatele proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny ve výši 2776,16 Kč za veřejně dostupnou službu elektronických komunikací za zúčtovací období od 23. 3. 2014 do 22. 4. 2014 a od 23. 4. 2014 do 22. 5. 2014, tak, že řízení o ní bylo zastaveno v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť stěžovatel neodstranil vady podání.

Městský soud dospěl k závěru, že předmětem řízení v této věci není spor týkající se veřejného subjektivního práva stěžovatele, ale soukromoprávní spor mezi dvěma subjekty soukromého práva, o němž rozhodl na základě zvláštní pravomoci správní orgán v řízení sporném podle § 141 odst. 1 správního řádu. Poněvadž se tedy jedná o spor plynoucí ze vztahů soukromého práva, nejedná se o věc správního soudnictví, ale tato má být projednána

v občanském soudním řízení. Městský soud proto podanou žalobu odmítl podle § 68 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“, a stěžovatele poučil o možnosti domáhat se svého práva podáním žaloby u příslušného okresního (obvodního) soudu.

Stěžovatel napadl usnesení městského soudu kasační stížností, v níž namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel je toho názoru, že městský soud vykládá § 2 s. ř. s. velice restriktivně, a tudíž nezákonně. Stěžovatel se domnívá, že práva, kterých se domáhá, mají povahu veřejných subjektivních práv. Tento veřejnoprávní charakter je dán tím, že společnost Telefonica CZ, a. s. dostala licenci k poskytování veřejných telekomunikačních služeb a je tyto povinna poskytovat všem zájemcům. Tato společnost je navíc charakterizována jako poskytovatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací. Stěžovatel se domnívá, že jde o právo garantované státem, tudíž veřejné subjektivní právo. Proto navrhuje usnesení městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud předně upozorňuje, že jediným a současně rozhodným důvodem kasační stížnosti je důvod uvedený pod ustanovením § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Je-li dán důvod podle písm. e), vylučuje to důvody podle písm. a), c) a d), neboť nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení v každém případě i tehdy, byla-li v něm soudem nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s, bylo-li řízení u krajského soudu zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. nebo je-li rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je u kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu (na zahájení řízení) nebo o zastavení řízení z povahy věci vyloučen, když se v obou těchto případech jedná sice o rozhodnutí, jimž se řízení před krajským soudem končí, ovšem nikoli o rozhodnutí ve věci samé. Ve shodě se shora uvedeným, potvrzeným i ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu – srov. např. rozsudek ze dne 27. 5. 2004, č. j. 3 Azs 32/2003 - 92 (všechna zde cit. rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) – tak platí, že v případě, kdy je kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, lze podat kasační stížnost pouze z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

pokračování

Jak již bylo shora konstatováno, městský soud odmítl žalobu stěžovatele proto, že shledal svoji věcnou nepřislusnost k jejímu projednání, neboť dospěl k závěru o soukromoprávní povaze projednávané věci. Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu je tedy právní otázka věcné příslusnosti k meritornímu projednání žaloby proti rozhodnutí předsedy žalovaného Českého telekomunikačního úřadu ze dne 30. 1. 2015, č. j. ČTÚ-54 296/2014-603.

Podle § 2 s. ř. s. „*ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.*“ Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „*soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy.*“

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) „*v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.*“ Tímto jiným orgánem je v případech, které stanoví zákon č. 127/2005 Sb. o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“) a původně dnes již neúčinný zákon č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o telekomunikacích“), také Český telekomunikační úřad. Tomu byla svěřena nejen pravomoc rozhodovat ve věcech veřejného práva, ale také ve věcech práva soukromého – úzce specializovaných. Zákonodárce převedl rozhodování v některých soukromoprávních věcech na Český telekomunikační úřad z důvodu, že se jedná o specializovanou, technickou agendu, k čemuž je tento úřad dostatečně personálně a technicky vybaven. Souhrnně proto nelze stanovit, zda o žalobě proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu rozhodují soudy v občanském soudním řízení či soudy správní. Vždy je totiž nutné rozlišovat, zda tento správní orgán rozhodoval v soukromoprávní věci nebo ve věci veřejnoprávní, tedy určit charakter konkrétního rozhodnutí a porušení povinnosti [srov. usnesení zvláštního senátu zřízeného dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, (dále jen „zvláštní senát“) ze dne 23. ledna 2012 č. j. Konf 78/2011 - 6, srov. též usnesení zvláštního senátu ze dne 26. července 2011 č. j. Konf 25/2011 - 18].

Shora uvedené závěry jsou potvrzovány i dosavadní rozhodovací praxí zvláštního senátu a Nejvyššího správního soudu. Tyto orgány při rozhodování pravomoci či věcné příslusnosti ve svých rozhodnutích rozlišovaly, zda charakter rozhodnutí žalovaného správního orgánu je soukromoprávní či veřejnoprávní.

Konkrétně usnesení zvláštního senátu ze dne 18. září 2007, č. j. Konf 23/2006 - 6 stanoví, že „*rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu o přidělení čísel (§ 69 a násl. zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích) a navazující rozhodnutí o poplatcích za přidělení čísla (§ 75 téhož zákona) je veřejnoprávní regulací v oblasti správy čísel. Rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí o poplatcích náleží soudu ve správním soudnictví.*“

Naproti tomu závěr o soukromoprávním charakteru rozhodování Českého telekomunikačního úřadu, odvozený z charakteru soukromoprávního předmětu sporu, vyslovil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 30. září 2003 č. j. 6 A 60/2000 - 46. „*Rozhodnutí správního orgánu vydané na základě § 8 odst. 1 zákona č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích, je rozhodnutím v soukromoprávní věci, neboť předmětem rozhodnutí je spor mezi uživatelem a poskytovatelem telekomunikační služby o plnění za poskytnuté služby, tj. spor o povinnosti uživatele platit za poskytnuté telefonní služby úhradu v rozsahu tehdy stanoveném Telefonním řádem a o oprávnění poskytovatele telefonních služeb*

jen v takto stanoveném rozsahu úbradu požadovat. Sama skutečnost, že řízení je regulováno správním řádem, nemá pro posouzení soukromoprávního či veřejnoprávního charakteru věci význam, neboť všechny orgány veřejné správy, jejichž rozhodnutí se projednávají dle části páté občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2003, se v procesních otázkách řídí právními předpisy veřejného práva“. Na závěru, že vztah mezi poskytovatelem telekomunikačních služeb a účastníkem či uživatelem veřejné telekomunikační služby je vztahem soukromoprávním, nic nemění ani následná změna právní úpravy.

Krom těchto rozhodnutí nutno zmínit také usnesení zvláštního senátu ze dne 2. 12. 2014, č. j. Konf 39/2013 – 14, nebo usnesení ze dne 20. 9. 2007, č. j. Konf 22/2006 – 8. Z těchto rozhodnutí mj. plyne, že základním obecným ustanovením, které určuje podmínky, za nichž může být věc projednána na návrh v občanském soudním řízení, je ustanovení § 244 odst. 1 o. s. ř. Dle tohoto ustanovení tak jde o případy, v nichž správní orgán rozhodl podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá ze soukromoprávních vztahů, a rozhodnutí správního orgánu nabylo právní moci. Zvláštní senát v uvedených usneseních provedl výklad pojmu „rozhodnutí o sporu nebo o jiné právní věci vyplývající ze soukromoprávních vztahů“, přičemž svou pozornost upínal zejména k situaci, kdy správní orgán z procesních důvodů zastaví řízení ve věci, která před něj patří a záležitostí se věcně vůbec nezabývá. Dospěl přitom k názoru, že „pravomoc soudu v občanském soudním řízení bude založena až tehdy, kdy správní orgán rozhodne věcně o sporu nebo o jiné právní věci vyplývající ze soukromoprávních vztahů, tj. zjistí, co je právem, nebo toto právo založí.“ Jestliže se tedy správní orgán odmítne věcí zabývat, náleží přezkum takového správního aktu soudům ve správním soudnictví. Pravomoc soudů v občanském soudním řízení bude založena až pro situaci, kdy správní orgán o sporu (*in merito*) již rozhodl.

V nyní posuzovaném případě proto musel Nejvyšší správní soud posoudit, zda Český telekomunikační úřad rozhodoval v soukromoprávní či veřejnoprávní věci.

Prvostupňové rozhodnutí žalovaného Českého telekomunikačního úřadu bylo vydáno v řízení o námitce proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny ve výši 2776, 16 Kč za veřejně dostupnou službu elektronických komunikací za zúčtovací období od 23. 3. 2014 do 22. 4. 2014 a od 23. 4. 2014 do 22. 5. 2014 dle § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích. („Nevyhoví-li podnikatel poskytující veřejně dostupné služby elektronických komunikací reklamaci podané dle § 64 odst. 7 až 9, je účastník, popřípadě uživatel oprávněn podat u Úřadu návrh na zahájení řízení o námitce proti vyřízení reklamace bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 1 měsíce ode dne doručení vyřízení reklamace, jinak právu uplatnit reklamaci zanikne“). Obecně by se tak dle shora popsaných závěrů jednalo o spor soukromoprávní povahy. Žalovaný však svým rozhodnutím správní řízení zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu proto, že stěžovatel ani na základě opakovaných výzev v určené lhůtě nedoplnil podání v intencích pokynů správního orgánu a tedy neodstranil podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Předseda žalovaného správního orgánu na základě rozkladu stěžovatele rozhodl tak, že podaný rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V důsledku procesních vad podání tedy nebylo o sporu meritorně rozhodnuto. Je tak evidentní, že podmínka podle § 244 odst. 1 o. s. ř. pro založení pravomoci soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení podle části páté o. s. ř. nebyla splněna.

Městský soud v projednávané věci sice vycházel z konstantní judikatury zdejšího soudu, nicméně z jeho rozhodnutí je zřejmé, že vůbec nezkoumal, zda bylo v řízení před správními orgány rozhodnuto *in merito*. Vycházel tak z nesprávného předpokladu, že o věci bylo věcně rozhodnuto, a proto pochybil, odmítl-li se žalobou zabývat pro nedostatek pravomoci, resp. pro svoji věcnou nepříslušnost.

pokračování

Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že podaným výkladem odpověděl na otázky nastolené v kasační stížnosti, aniž by se musel konkrétně zabývat jednotlivými uplatněnými námitkami.

Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud shledal opodstatněným kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť žaloba podaná stěžovatelem spadá do pravomoci správních soudů. Proto napadené usnesení městského soudu podle § 110 odst. 1, část věty první před středníkem, s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu